

של המיליונר האמריקאי ויקטור קרנד. מיליונר זה הוא אחד החשובים שבין השותפים הוריים של בנק דיסקונט.

חתירה

תחת רבין

כך היה טולקובסקי לאחד האנשים רבי הפכה לברית הגדולה של תעשיית הנשק הישראלים. זה היה כאשר הצטרפו לתנועה החדשה אנשי כור, מאיר עמית ודוד גולומב. מאיר עמית, גם הוא בטוילי קובסקי אלוף במלואים. היה זה שבועותיו בראש הקונצרן ההסתדרותי הביא להשקעות ענק בקונצרן האלקטרוניקה תדירן ובקונצרן התותחים והתחמושת סולטס. גולומב, שנבחר גם הוא לכנסת מטעם ד"ש, היה אחראי לפיתוח הענפים עתירי המדע בכור. מי שהיה באותה תקיפה סמנכ"ל תדיראן, היום הוא מנכ"ל ההב"ר, עקיבא מאיר, מצא גם הוא את מקומו בד"ש.

מה חיפשו כל תעשייני הנשק באותה מיפולגה? למה קיוו ממנה? היום אפשר רק לנחש.

עיון בהשקעות הישראליות ביטחון בתקופה שבה הוקמה ד"ש מגלה פרט מעניין. היתה זו התקופה שבה חלה ירידה גדולה בהשקעה הישראלית בביטחון. שנות שילטונו של יצחק רבין כראשי-משלה היו שנים רוותני-תעשייני-הנשק הישראלים. כאמ"צעות שימעות פרט כשרביטחון הם עשו כמיטב יכולתם כדי לערער את שילטונו של רבין במיפולגה, הוקמה ד"ש, וגם תעשייני-הנשק של המערך הצטרפו אליה.

תעשייני הנשק האמריקאים, שותפיהם של טולקובסקי בדיסקונט השקעות ושל מאיר עמית בקונצרן תדירן, גם הם לא היו מרוצים מן הירידה בצריכת הנשק הישראלית.

אין זה סוד כי החלטתו של יגאל ידן לייסד את ד"ש ולהתייבב לבחירות נפלה אחרי ביקור בארצות-הברית. גם הח"כ שמואל תמיר החליט להצטרף לד"ש אחרי ביקור בארצות-הברית.

ברוך ברק, נציגו של המיליונר האמריקאי ויקטור קרטר, היה זה שהסיר את המחסום האחרון ואיפשר את הצטרפותו של "המרכז החופשי" של תמיר לד"ש. אוריאלו וברזילי מוסרים בסיפרם שבברק הבטיח לחברו של תמיר לסיעה, עקיבא נוף, שאם לא ייבחר לכנסת מטעם ד"ש, תשולם לו מכיסו של קרטר פנסיה המקיבילה לפנסיה שמקבל חבר-כנסת. נוף היה זקוק לכך, משום שידן תבע ממנו להתפטר מן הכנסת, כתנאי להצטרפותו לד"ש. ונוף לא רצה לאבד את הפנסיה שלו.

אילו הצליחה ד"ש והיתה נעי שית-לשון-המאזניים בין הליכוד והמערך, היתה יכולה לתבוע וגם לקבל את תיקה-ביטחון, מטרתם הראשונה במעדה של תעשייני-הנשק.

אך ד"ש לא הצליחה במשימה זו, והתפוררה. תעשייני-הנשק לא היו מרוצים ביותר ממינויו של עזר ויצמן כשרביט-חון. תקציב-הביטחון אומנם גדל במקצת בשנות כהונתו, אך לא במידה מספקת. לדעתם, ומה שגרוע עוד יותר: עזר ויצמן, בגד בחבריו-מאמתול — עד למי-נויו הוא היה שותף בחברה של סוכני-נשק, אולו — והיה לחומך העיקרי בהסכם השלום הישראלי-מצרי, שהיווה איום-ירבתי על ריווחיהם של יצרני-הנשק.

תעשייני-הנשק היו זקוקים די-מידחמה כאוויר לנשימה. מיבצע מזגבל מסוגו של "מיבצע ליסני" לא יהיה יכול להספיק להם. גם לא יומיים של מידחמה למען ליצרני הנשק בדיוק את המידחמה הארוכה והיקרה שהם היו זקוקים לה. כאשר יציג דן טולקובסקי את מאזני "דיסקונט השקעות" בסוף שנת הכספים 1982/3, יהיה לו כמה להתגאות.

על תעשייני-נשק נוספים — בהמשך הסדרה.

את תשלמי דמי-כניסה לתצוגות-אופנה - ובתמורה תקבלי הנחה על כל שיללה שתקני במקום

לידיעת הנשים הפנויות בבוקר, אותן שנהגו לבלות בבתי-הקפה: בני ליפשיץ (בתמונה עם שתי דוגמניות) עומד להפי תיע אתכן. הוא עומד לפתוח מרכז-אופנה לנשים.

בעל הרעיון, נני, מסביר: "זה יהיה מועדון לנשים. מקום אסקלוסיבי. אולם-תצוגה, הבנוי במתכונת של קולנוע — מושבים מרופדים, שטיחים מקיר לקיר, מיוזג-אוויר בקיץ והימום בחורף, קפי-טריה, מסלול-תצוגה קבוע, תאורה מיוחדת וחדר-מכירות, שיוצג למיבצעי מכירות מיוחדים.

"במשך היום יתקיימו במקום תצוגות-אופנה לקניינים, לסקרנים ולחברים. כל זה במיגרת של מנויים, שיהנו מהנחה מיוחדת של 10-50 אחוז בסוף העונה."

זהו רעיון חדש, שילוב של קניה מהנה עם בילוי, שהיא תצוגת-אופנה. כל חבר מועדון ישלם 100 שקלים, שיהיו בעת ובעונה אחת כרטיס-כניסה ושובר-קניה. כלומר, אם באותה תצוגה ראתה חולצה שעולה 500 שקלים, את תשלמי עבורה רק 400 שקלים. אם לא קנית דבר, תוכלי לשמור שובר זה, שאינו מאבד מערכו. לפעם הבאה, תוכלי גם לצבור כמה כרטי-

תצוגה במקום בית-קפה

הקניה. הרעיון הכביר, שנשמע מקורי ונהדר, יהיה פתוח מ-10 בבוקר עד חצות. לעקרות-הבית, לאמהות ולפנויות למיני-הן — אם תהיה לכן בעיה של שמרספית, נא לפנות למציא, ולדרוש ממנו גם שמירה על הילדים במקום, כדי להקל על חיינו, אל תשכח גם לדרוש מהמחיר ייכלל בכרטיס.

יבואן של דוגמניות

הישראלים הם בחורים וזיונים, רק נוס-עים לחוץ-לארץ — מתחננים, מתגרשים, שואבים רעיונות בשטחים שונים, חוזרים ומנסים להרשים אותנו במה שלמדו שם, לפעמים זה עובד ולפעמים לא. לדבי גילברט בן ה-28 זה הצליח. הוא נסע לארצות-הברית לביקור חברים. הכיר בלוס-אנג'לס דוגמנית אמריקאית, שהכי-ניסה אותו לחופה ולעולם-האופנה, והכי-רה לו מפיק סרטי-סרסומת, שאיתו עבד. "היתה לי עבודה על-אי-כפאק", הוא אר-מר, "הייתי צריך לארגן לו דוגמניות לסרטי-סרסומת. הייתי מפרסם מודעה בעיתון, והיפהפיות היו זורמות אלי בי-מאות. אני הייתי רק צריך לקטוף אותן לפי מראהן וטעמי האישי."

או למה היה עליך לפרוש מאשתך החוקית, שהיא דוגמנית-צמרת ומעבודה שכונו. לחזור לארץ ולהילחם את מלחמת-הקיום הקשה?

מסתבר שהחיים שם הם בכל-זאת לא נופת-צופים. "עולם הסרטים והדוגמנות

הישראלי גילברט דבי מותח ביקורת על הדוגמניות המקומיות ומייבא חדשות, סריות ורעננות

שם הוא עולם מסריח, אומר גילברט בשאט-נפש. "היתה לי אשה שאהבה את חיי הוליווד ואת כל המשתמע מכך, כולל

